

Elizabeth Hoyt
Édes csábító

Romantikus *Regények*

Elizabeth Hoyt

Édes csábító

Maiden Lane 9.

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
Sweetest Scoundrel

Copyright © 2015 by Nancy M. Finney
This edition published by arrangement with Grand Central Publishing,
New York, New York, USA. All rights reserved.

Hungarian translation © Nagy Györgyi Eszter

© General Press Könyvkiadó, 2019

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
NAGY GYÖRGYI ESZTER

A borítót
KISS GERGELY
tervezte

ISSN 1586-6777
ISBN 978 963 452 227 0

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Telefon: (06 1) 299 1030

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő HORVÁTH ANNAMÁRIA

Első fejezet

Egyszer régen élt egy király, aki oly szörnyeteg volt, hogy felfalta a saját gyermekeit...

Az oroszlán és a galamb*

*1741. szeptember
Anglia, London*

Rendkívüli eseménynek kellett történnie ahhoz, hogy Eve Dinwoody kijöjjön a sodrából.

Öt éve csendes nyugalomban telt az élete. Szép otthona volt a város kevésbé felkapott, de tisztos környékén. Volt három szolgálója – Jean-Marie Pépin, a testőre; a férfi telt és csinos felesége, Tess, a szakácsnője; és Ruth, a kissé kelekótya szobalánya. Kedvelt időtöltése – miniatúrákat festett – némi pluszjövedelmet is jelentett számára. Még egy kis házi kedvence is volt – egy fehér galamb, amelynek még nevet sem adott.

Eve szerette ezt a nyugalmas életet. Általában élvezte az otthonlétet, a miniatúr festményeivel pepecselt, és magokkal etette a névtelen galambját. Az igazat megvallva, Eve meglehetősen félték volt.

Ugyanakkor, ha valami kellően bosszantó dolog történt, ak-

* *Az oroszlán és a galamb* meséje a regény történetével párhuzamosan folytatódik.
– *A szerk.*

kor Eve igenis ki tudott jönni a sodrából. És ami azt illeti, Mr. Harte, a Harte Vigadójának tulajdonosa rendkívül bosszantó alak volt. A Harte Vigadója London egyik legnépszerűbb szabadteri színháza volt – legalábbis addig, amíg egy évvel korábban porig nem égett. Mr. Harte azon volt, hogy újjáépítse, mindközben azonban botrányosan magas összegeket költött rá.

Eve Dinwoody pedig éppen ezért ácsorgott egy rossz hírű fogadó harmadik emeletén ezen a hétfő reggelen, egy makacsul zárt ajtót bámulva.

A kalapja karimájáról egy esőcsepp hullott a lába elé a kopott padlóra. Odakint szürke, esős idő volt.

– Kisasszony, betörjem az ajtót? – kérdezte Jean-Marie vi-gyorogva. Közel két méter magas volt, ébenfekete arcát pedig hófehér paróka keretezte, amely szinte világított a gyenge fényben. Még mindig érződött a kreol dialektus a karib-tengeri francia gyarmatokon töltött ifjúságának emlékeként.

Eve kihúzta magát.

– Köszönöm, de nem lesz rá szükség! Én magam is elbánok Mr. Harte-tal!

Jean-Marie kételkedve felhúzta az egyik szemöldökét.

Eve a szemébe nézett.

– Elbánok veled! – És ismét kopogtatni kezdett az ajtón.

– Mr. Harte, tudom, hogy bent van! Nyissa ki az ajtót, de azonnal!

Már kétszer próbálkozott ezzel sikertelenül – ha a második kopogás után bentről kihallatszó csattanást nem számítjuk.

Negyedjére is elszántan emelte a kezét, hogy Mr. Harte végre tudomást vegyen a jelenlétéről, amikor az ajtó hirtelen kivágódott.

Eve meglepetten hátrált egy lépést, nekiütközve Jean-Marie széles mellkasának. Az ajtóban álló férfi meglehetősen... félelmetes volt.

Nem volt kimondottan magas – Jean-Marie jó pár centivel fölébe emelkedett, Eve pedig csak fél fejjel volt alacsonyabb nála –, ami azonban hiányzott a magasságából, azt bepótolta

vállszélességben. A két karja szinte hozzáért a két ajtófélfához. Kigombolt fehér inge alól sötét, göndör szőrzet kandikált ki. Kócos barna haja a vállát verdeste. Az arca nem volt szép, sőt: erőteljes volt, barázdált és vad, gyakorlatilag jellemző volt rá minden, ami férfias.

Minden, amitől Eve a legjobban rettegett.

A férfi Jean-Marie-ra pillantott, végigmérte, majd az ajtófélfának dőlve Eve-re szegezte a tekintetét.

– Mi az? – A hangja mély volt, és reszelős, mint amikor valakit álmából ébresztenek fel. Ami nem éppen a legillőbb dolog. Eve kihúzta magát.

– Mr. Harte?

A férfi válasz helyett nagyot ásított, majd az egyik kezével megdörzsölte a szemét és az arcát.

– Sajnálom, drága, de nincs több szerep. Jöjjön vissza úgy két hónap múlva, tán az *Ahogy tetszik*ben találunk magának valamit. Lehet magából egy tűrhető... – elhallgatott, és udvariátlanul szemügyre vette Eve orrát – cseléd, mondjuk...

Elfordította a fejét, és hátrakiabált a szobába.

– Az *Ahogy tetszik*ben van cseléd?

– Egy pásztorlány – jött a válasz. Egy nő hangja volt, aki szépen, érthetően formálta a szavakat.

Mr. Harte – amennyiben a férfi tényleg ő volt – visszafordult Eve-hez, zord arcán nyoma sem volt a megbánásnak.

– Hát, sajnálom! Bár, meg kell vallanom, a maga korában és ezzel itt... – ezúttal meg is legyintette Eve orrát – ...én inkább a színpalak mögött keresnék valamit magácskának!

Azzal becsapta az ajtót.

Legalábbis megpróbálta, de Eve-nek elfogyott a türelme. A lábát bedugta a résbe, a vállát nekifeszítette az ajtónak, és beleütközött Mr. Harte-ba.

Aki ugyanakkor nem lépett hátrébb, ahogyan elvárható lett volna.

Komorán lepillantott Eve-re.

Ilyen közletről látni lehetett az apró vérereket a szemében,

és áporodott szesz illata lengte körül. Az is jól látszott, hogy már napok óta nem vette hasznát a borotvájának.

A férfiasága már-már elsöprő volt.

Eve érezte a mellkasában gyűlő, régről ismert félelmet, de igyekezett leküzdeni azt. Ez az ember semmilyen veszélyt nem jelenthet számára – legalábbis *abban* az értelemben –, Jean-Marie pedig itt áll a háta mögött. Felnőtt nő volt, akinek már évekkel ezelőtt le kellett volna győznie ezeket a félelmeit.

Eve felszegte az állát.

– Álljon el az útból, kérem!

– Nézze, drágám! – morogta a férfi. – Fogalmam sincs, hogy hívják, vagy hogy kicsoda maga, de ha azt gondolja, hogy nálam így szokás szerepet kapni, akkor nagyon...

– Nem vagyok színésznő – mondta Eve jól érthetően, ha esetleg a férfi nagyot hallana, akárcsak egy részeg félkegyelmű. – A nevem pedig Miss Eve Dinwoody.

– Dinwoody... – A név hallatán nemhogy felcsillant volna a szeme, de még jobban összevonta a szemöldökét, mint aki most hallja először. Határozottan ellenszenvesen viselkedett, de valahogy... mégsem volt az.

Eve kihasználta a zavarát, és győzedelmesen megkerülte a férfit.

Hirtelen megtorpant.

A szobában hatalmas rendetlenség uralkodott, és tele volt zsúfolva össze nem illő bútorokkal. A földön szanaszét poros dolgok hevertek.

A székekről és az asztalokról lecsúszott papír- és könyvhalom kupacokat alkottak a padlón. Az egyik sarokban hatalmas, színes szöveghalm tornyosult, a tetején aranyozott koronával; egy másik sarokban egy szakállas ember életnagyságú portréja állt egy másfél méteres, vitorlával és árbóccal felszerelt hajómodellnek támasztva. A kandallópárkányról egy kitömött holló bámult rá, a tűzhelyen pedig egy teáskanna gőzölgött a koszos tányérok és csészék imbolygó tornya mellett. Olyan zsú-

folt volt a szoba, hogy Eve csak egy kis idő után vette észre a meztelen nőt az ágyban.

Maga a hatalmas, ormótlan ágy a szoba közepén állt, arany- és skarlátszínű függönyökkel, mintha egy török háremből sze-rezték volna, a közepén pedig az arany színű takaró által alig fedve egy háremhölgy hevert feketén és érzéken. Ében haja olí-vaárnyalatú vállára hullott alá, ajka bíborvörösben játszott.

Eve-nek tágra nyílt a szeme, amikor rádöbbsent, hogy per-cekkel korábban mi történhetett éppen a szobában. Mr. Harte-ra pillantott, és nem tudta megállni, hogy ne keressen megerő-sítést arra, hogy... hogy... *nos*.

Mr. Harte azonban egyszerűen csak hatalmas, férfias és in-gerült volt.

Eve felszegte az állát. Valahogyan mégiscsak ki kellene de-rülnie, hogy...?

A nő felült az ágyban, a takaró veszélyesen lecsúszott a mellbimbójáig.

– Kik eszek ász emberek? – kérdezte erősen olaszos kiej-téssel.

Mr. Harte keresztbe fonta a karját a mellkasa előtt, és szét-vetette a két lábát. Ebben a testtartásban kidomborodtak a fel-karján az izmok.

– Fogalmam sincs, Violetta!

– Bocsánatot kérek – fordult Eve hűvösen a nő felé, akit ezek szerint Violetának hívtak. *Muszáj* volt Mr. Harte-nak ek-kora helyet elfoglalnia az amúgy is zsúfolt szobában? – Ha tud-tam volna, hogy nem megfelelő az öltözéke, biztosíthatom, hogy...

Mr. Harte gonoszul felnevetett.

– Csak úgy berontott ide! Mégis mikor akarta megkérdezni...

– Biztosíthatom, hogy... – folytatta Eve, erre az utálatos emberre bámulva.

– Semmi gond! – vágott közbe a háremhölgy vigyorogva, felfedve ezzel a két első foga közötti jelentős rést. A takaró vég-leg feladta a küzdelmet, és lecsúszott a derekáig.

Mr. Harte a nőre pillantott, egy pillanatig a fedetlen mellét bámulta, majd látványosan megrázta magát, és visszafordult Eve-hez.

– Szóval, *kicsoda* maga tulajdonképpen?

– Már megmondtam – felelte Eve összeszorított szájjal.

– Eve Dinwoody vagyok, és...

– Dinwoody! – kiáltott fel Harte, meglehetősen udvariatlanul felé mutogatva. – Ez a neve Montgomery herceg ügyintézőjének is. Mindig úgy írja alá a leveleit, hogy „E. Dinwoody”. A legkényeskedőbb kézírással, amit valaha láttam...

Hirtelen elkomorodott.

Jean-Marie és a háremhölgy a férfira pillantott.

Eve várakozóan felvonta a szemöldökét.

Mr. Harte zöld szeme elkerekedett.

– Ó, hogy a ménkű csapjon belém!

– Biztos vagyok benne, hogy előbb-utóbb ez is be fog következni – felelte Eve, mosolyt erőltetve az arcára. – Előtte azonban szeretném közölni magával, hogy befagyasztom a hiteleit.

Hát, ez jár annak, aki előző éjjel többet iszik a kelleténél, gondolta magában keserűen Asa Makepeace – akit, kevés kivétellel, mindenki csak Mr. Harte-ként ismert. Egyfelől előző éjjel borgőzös kábulatában jó ötletnek tartotta újra ágyba vinni Violetát – annak ellenére, hogy kockázatos a színház szempontjából ilyen fontos személlyel érzelmi kapcsolatba bonyolódnia. Másfelől az átmulatott éjszaka következményei – a lüktető halánték és az általános legyengült állapota – némi hátrányt jelentettek, ha meg akart küzdeni az előtte álló hársóval.

Farkasszemet nézett Miss Dinwoodyval. A nő magas volt, fiúsan lapos mellkassal, az arcát pedig nagy, hosszú orra dominálta. Kis jóindulattal sem volt szépnek mondható – aminek a férfi kimondottan örült, hiszen ez a boszorkány éppen el akarta venni tőle az álmát, amit vérrel-verejtéssel próbált összehozni. Hosszú, álmatlan éjszakákon át alkudozott magával az ördög-

gel, és kétségbeesett tervekét szőtt. Elvonná a reményt, a dicsőséget és mindent, amiért élt, isten látja a nyomorult lelkét! Mindazt, amire vágyott, amiért mindenét feláldozná, amit egyszer már elvesztett, és véres küzdelemben próbált visszaszerezni.

Ez a nő el akarta venni tőle az átkozott *színházát!*

A szeme szikrákat szórt:

– Nincs joga megszüntetni a hitelemet!

– Biztosíthatom róla, hogy igenis van! – vágott vissza Eve, a királynőt is megszegényítően artikulálva a szavakat. Ez a nő nem ijedt meg tőle, ezt el kellett ismernie, ez azonban pillanatszerűen inkább bosszantotta a férfit.

– Montgomery hercege azt ígérte, hogy teljes mértékben állja a hitelkeretemet – közölte Asa az asztalra csapva, ami egyúttal segített megőrizni a kissé ingatag egyensúlyát. – Egy hónapon belül megtartjuk a megnyitót. A zenekar és a táncosok próbálnak, egy tucat varrónő dolgozik éjjel-nappal a jelmezeken. Nem teheti ezt velem most, maga szipirtyó!

– A herceg nem azért bocsátott korlátlan összeget a rendelkezésére, hogy ellopja – felelte, az utolsó szót jól megnyomva. Egyáltalán ki ez a nő, hogy a hosszú orra mögül így lenézzé őt? – Számos levélben kértem, hogy mutassa be a könyvelését és a vételi bizonylatokat, hogy *valahogyan* meggyőződjem róla, hogy mégis mire költ több ezer fontot, maga azonban egyikre sem válaszolt.

– Levelek! – meredt rá hitetlenkedve a férfi. – Nincs nekem időm átkozott *levelekre!* Fel kell építenem egy színházat, be kell ültetnem a körülötte lévő parkot, tenorokat, szopránokat – és az isten szerelmére, kasztráltakat –, pantomimeseket és zenészeket kell igazgatnom, összeszednem és elégedetté tennem – vagy legalábbis rávennem, hogy *keményen* dolgozzanak –, szóval egy operát kell a színpadra állítanom! Maga szerint mégis mi vagyok én, egy kényeskedő arisztokrata?

– Szerintem maga egy üzletember – vágott vissza. – Egy üzletember, akinek el kellene tudni számolnia a kiadásaiival!

– A kiadásaim mind itt vannak a színházban – harsogta –,

az épületekben, a parkban, a felvett emberekben. Mégis ki maga, hogy a számláimról faggasson? – Végigmérte a nőt. – Egyáltalán miért alkalmaz a herceg egy nőt az ügyei intézésére? Ki maga, a szeretője? Őszintén szólva, jobb ízlése is lehetne!

Violetta hirtelen nagy levegőt vett, a komornyiknak pedig elkerekedett a szeme.

Miss Dinwoody is némán rámeredt – *kék a szeme*, észlelte a férfi. Kék, mint a felhőtlen nyári égbolt – és Asa már szinte megbánta a nyers szavakat.

Szinte.

– Én – közölte szúrós tekintettel – a herceg *húga* vagyok.

A férfi kételkedve felhúzta a szemöldökét. *Miss Eve* Dinwoodyként mutatkozott be – ha a herceg *húga* lenne, *Lady Eve*-nek kellene nevezni.

A nő összeszorította a száját.

– Más anyától születünk. Nyilvánvalóan.

Ó, akkor már érthető: apja egyik törvénytelen viszonyából született, ami viszont nem befolyásolja az arisztokrata származását.

– És úgy gondolja, a kék vére felhatalmazza arra, hogy a színházam kiadásait ellenőrizze?

– A bátyám hatalmazott fel, amikor rám bízta a pénzügyeinek az intézését. – Nagy levegőt vett, és kihúzta magát, vézna mellkasát nekiszegezte a férfinak. – Mindez azonban teljesen lényegtelen. Ezennel megszüntetem a hitelét és a támogatását. Mr. Sherwood a Királyi Színháztól felajánlotta, hogy kivásárolja a bátyám részét a Harte Vigadó-jából, és figyelmeztetnem kell, hogy komolyan fontolóra veszem az ajánlatát, mivel ez tűnik az egyetlen esélynek arra, hogy a bátyám viszontlássza a pénzét. Csak azért ugrottam be magához, hogy pusztán udvariasságból személyesen közöljem mindezt.

Azzal sarkon fordult, és olyan kecsesen távozott a szobából, akár egy hercegnő. Hatalmas komornyikja önelégülten rávigyorgott Asára, majd követte az úrnőjét.

Udvariasság? Asa hitetlenkedve ismételte a szót, ahogy

az ajtó becsukódott. Vajon az elmúlt öt perc melyik pillanata volt *udvariasnak* mondható? Violetta felé fordult, és széttárta a karját.

– Az a gazember Sherwood! A legnagyobb riválisomnak akarja ez a nő eladni a színházamat! Az lényegtelen, hogy Sherwood csak a levegőbe beszél. Biztos vagyok benne, hogy nincs annyi pénze, hogy kivásárolja Montgomery részét. Az istenit! Láttál már ennél oktalanebb nőszemélyt?

A szoprán vállat vont, amitől London legszebb mellei ringani kezdtek, bár ebben a pillanatban ez sem számított.

– Hát, nem ez a legfontosabb gondod ebben a pillanatban, nem?

– Hogyhogy? – rázta meg a fejét a férfi. Túl korán volt még ahhoz, hogy női rejtvényeket fejtsen meg.

A nő felsóhajtott.

– Asa, *caro*...

– Sss! – Mérgesen az ajtóra, majd a nőre nézett. – Tudod, hogy nem szeretném, ha bárki meghallaná ezt a nevet!

– Kétlem, hogy Miss Dinwoody vagy a komornyikja az ajtó előtt hallgatózna – fintorgott. – Mr. *Harte*, szükséged van a pénzre, ami felett ez a nő rendelkezik?

– Persze hogy szükségem van rá! – kiabálta dühösen.

Violetta grimaszt vágott erre a dühkitörésre. – Akkor a legjobb lesz, ha utánamész...

– Az a nő goromba, fennhéjázó, és egyszerűen gonosz! – hevesen az ajtó felé intett. – Megőrültél?

– Nem. – Az üvöltözésre csak egy mosollyal reagált. – Te viszont igen, ha azt hiszed, hogy bármin változtat, ha csak itt állsz és kiabálsz. Miss Dinwoodynál van a kulcs a széfhez, és nélküle – ismét vállat vont – elhagylak én és mindenki más is, aki a te gyönyörű színházadban dolgozik. Szeretlek, *caro*, ezt te is tudod, de ételre, italtra és csinos ruhákra van szükségem. Ha meg akarod menteni a színházadat, indulj!

– Ó, a pokolba! – Tudta, hogy a nőnek igaza van.

– És Asa, szerelmem...

– Tessék? – morogta az ajtó felé tartva.

– *Alázattal.*

A férfi felmordult, ahogy elindult a rozoga falépcső felé, de tudta, hogy Violetta jól ismeri az embereket. Ha ő azt mondta, hogy meg kell alázkodnia az előtt a néember előtt a pénzéért, akkor így fog tenni.

Ha a guta megüti, akkor is.

Asa kirentott a kapun az utcára. Az eső kedvetlenül szemerkélt, az égbolt felhős volt, és szürke. Pár lépésnyire Miss Dinwoody és a komornyikja egy várakozó hintó felé tartott.

– Hé! – kiáltotta Asa utánuk sietve. – Miss...

Marasztalásként próbálta megérinteni a nő vállát, de a komornyik hirtelen közékük állt.

– Hozzá ne érjen az úrnőhöz! – szólalt meg.

– Nem akarom bántani – védekezett Asa, a kezét feltartva. Próbált megnyerő mosolyt erőltetni az arcára, de érezte, hogy inkább hasonlít egy dühös grimaszra. *Alázkodj meg!* – Szeretnék bocsánatot kérni az úrnőjétől. – Oldalra hajolva próbált a nőre nézni, de a komornyik ismét az útját állta. – A legalázatosabban bocsánatot kérni. Hallja, drágám? – Az utolsó szót már a férfi válla fölött kiabálta át. A nőből csak a köpenye fekete csuklyája látszott.

– Tisztán hallom magát, Mr. Harte – fordult vissza hűvösen és higgadtan.

A szerezsen végre arrébb lépett, mintha némán ezt parancsolták volna neki, és Asa ismét a kék szempárral találta magát szemben.

Továbbra sem lágyult el.

A férfi lenyelte a csipős megjegyzését, és a fogait összeszorítva azt mondta:

– Borzasztóan sajnálom, asszonyom, nem tudom, mi ütött belém, hogy így beszéljek egy hölgygel, különösen egy ilyen... – megállt, mielőtt a szépségét kezdte volna dicsérni, mert az még neki is túlzás lett volna – *előkelő* hölgygel. Remélem, elnyerem a szíve bocsánatát, de persze azt is megértem, ha nem...

A komornyik felhorkant.

Asa úgy tett, mintha nem hallotta volna, és mosolyt erőltetett az arcára.

Széles mosolyt.

Miss Dinwoodyt azonban láthatóan ez sem hatotta meg – vagy általában a férfiak. Az égszínkéek szempár összeszűkült.

– Elfogadom a bocsánatkérését, Mr. Harte, de ha azt hiszi, hogy ennyi sületlenség hallatán meggondolom magamat a bátyám pénzével kapcsolatban, akkor nagyon téved!

Azzal hátat fordított, hogy elinduljon – *ismét*.

A pokolba!

– Várjon! – Ezúttal a férfi keze nekiütközött a komornyik vállának, ahogy ismét közénk lépett. Asa ránézett. – Nem állna le? Nem valószínű, hogy itt fogom megölni az úrnőjét Southwark kellős közepén!

– Mr. Harte, már így is túl sok időt pazaroltam magára – kezdte a nő dühítően arisztokratikus stílusban, ahogy kilépett a komornyikja mögül.

– A francba, hadd gondolkozzam már! – szakította félbe Asa jóval indulatosabban, mint szerette volna.

Eve-nek meglepetésében elkerekedett a szeme, és nyitva maradt a szája, de egy kicsit sem tűnt dühösnek. Kétségtelenül nem volt hozzászokva, hogy így beszéljenek vele.

– Kérem, ne... – tartotta fel a férfi a kezét. A legkevésbé sem szerette volna, hogy a nő csípős megjegyzést tegyen, és felbosszantsa.

Nagy levegőt vett. A harag nem volt jó tanácsadó. A sértések nem segítettek. A megalázkodás sem segített.

Végül rájött.

A nőre pillantott, kicsit előrébb hajolt, ügyet sem vetve a komornyik mozdulatára.

– Elkísérne?

A nő értetlenkedve nézett rá.

– Elkísérni? Hová?

– A Harte Vigadójába.

Már rázta is a fejét.

– Mr. Harte, nem igazán látom értelmét, hogy...

– Hát éppen ez az... – felelte a férfi, magára vonva a nő tekintetét – a *figyelmét* – a pusztá akaraterével. – Maga nem is látta még, amióta az újjáépítés elkezdődött, ugye? Jöjjön el, és nézze meg a saját szemével, mire költöm a bátyja pénzét. Nézze meg, mit értem el eddig. És mit érhetek el a jövőben – ha maga is úgy akarja...

A nő ismét megrázta a fejét, de az égszínkéek szempár kis híján ellágyult.

Kis híján.

– Kérem – folytatta halkabban, szinte könyörögve. Ha volt valami, amihez Asa Makepeace értett, az a női szívek meglágyítása volt. Még akkor is, ha egy karót nyelt dámáról volt szó. – Kérem, adjon nekem, vagyis inkább a színházamnak még egy esélyt!

Úgy tűnt, végre rátalált a hírhedt vonzerejére – vagy a nőnek volt lágyabb a szíve, mint gondolta –, mert Miss Dinwoody végül a száját összeszorítva biccentett.

Eve azonnal érezte, hogy hibázott. Ő maga sem értette, hogy miért hagyta magát meggyőzni. Talán Mr. Harte pusztá megjelenése volt az oka, izmos és széles vállával, eső áztatta ingével, amely nedvesen tapadt a testéhez. Vagy talán a halk, könyörgő hangja miatt adta meg magát, esetleg a szemé volt az oka, amely bár még mindig vérekes volt, sötétzöld színe szinte melegséget sugárzott a hűvös reggelen.

Vagy talán varázserővel bírt, amellyel képes volt megfontolt, józan hölgyeket is rábírní, hogy a saját, jól felfogott érdekük ellen hozzanak döntést.

Mindenesetre már beleegyezett, és nem lehetett visszavonni, így kénytelen lesz még *órákig* Southwarkban maradni, és ezzel a kellemetlen emberrel ismeretlen helyeken járkálni az esőben.

Ekkor azonban váratlan dolog történt.

Mr. Harte elmosolyodott.

Ez persze önmagában még nem volt meglepő. Ma reggel már látta mosolyogni – gúnyosan vagy dühösen vagy mert rá akarta venni valamire –, de ez a mosoly más volt.

Ez a mosoly őszinte volt.

Vastag ajka szétnyílt, megvillantva a szabályos, fehér fog-sorát, illetve orcája kis gödreit. A szeme sarkában megjelenő szarkalábak valahogy egészen vonzóvá tették. Elbűvölő volt. Már-már jóképű, ahogy ott állt ingujjban az esőben, vizes hajjal, a napbarnított arcán egy lefelé igyekvő esőcseppel.

Még ennél is szörnyűbb volt – valójában nagyon is *szörnyű* –, hogy Eve-nek az a neveltséges érzése volt, hogy Mr. Harte mosolya kimondottan neki szólt.

Csak neki.

Nevetséges. Tudta – tökéletesen tisztában volt vele, a józan esze azt súgta –, hogy a férfi valójában azért mosolygott, mert elérte a célját. Egyáltalán nem *neki* szólt az a mosoly. De nem tudta elnyomni magában azt a halvány érzést, hogy ez a mosoly az övé. És ez valahogy melegséggel töltötte el Eve szívét. Melegséggel és némi... izgalommal.

Az a szörnyű ember is észrevehette ezt. Látta rajta, ahogy még szélesebbre húzta a mosolyát, már-már vigyorgott, és zöld szemével mindentudóan nézett rá.

Eve kihúzta magát, és éppen szólásra nyitotta a száját, hogy mindent visszavonjon, újtára eressze a férfit, és végre hazamenjen, hogy egy csésze forró teával folytassa a napot.

Mr. Harte azonban agyafúrt ember volt. Azonnal meghajolt, és a mögötte álló bérelt szállítóeszköz felé intett.

– Mehetnénk az ön hintójával?

Már igent mondott, legalábbis bólintott. Egy úrinő pedig nem vonja vissza a szavát – még a bólintását sem.

Öt perccel később Eve Southwark utcáin zötykölődött Jean-Marie-val az oldalán. Szemben velük pedig Mr. Harte foglalt helyet, aki ebben a pillanatban meglehetősen önelégültnek tűnt.

– Normális esetben a vendégek a folyó felől érkeznek – me-

sélte Mr. Harte. – Van egy kis kikötő, kőlépcsővel kiépítve, amelyen lilába és aranyba öltöztetett kísérek sorakoznak, hogy a vendégek úgy érezzék, mintha egy másik világba érkeznének. A jegyük felmutatását követően fáklyákkal és fényfűzerekkel megvilágított ösvényen haladnak végig, amelyik mentén zsonglőrök, táncoló faunok és nimfák szórakoztatják az érkezőket, a vendégek pedig elidőzhetnek az úton, ha kedvük tartja. Elindulhatnak felfedezni a parkot, vagy továbbhaladva beléphetnek a színház épületébe.

Eve járt már a Harte Vigadójában, mielőtt leégett – egyszer, pár évvel korábban. Meglehetősen jól érezte magát, bár egyedül volt – leszámítva természetesen Jean-Marie-t –, és nem barátokkal, mert nem igazán voltak barátai.

Megrázta a fejét a saját oda nem illő gondolatai miatt.

– Ez nagyon sok pénzbe fog kerülni – mondta Eve, némi rosszállással a hangjában.

Mr. Harte először ingerültnek látszott, majd próbált kedvesebb arcot öltetni. Eve nem igazán értette, hogy miért igyekszik ennyire. A férfi érzései kiismerhetőek voltak – Eve magával kapcsolatban többnyire elutasítást érzett.

Ami természetesen egyáltalán nem zavarta.

– Persze hogy sok pénzbe – felelte a férfi –, de ez elkerülhetetlen. A vendégeim a látványért jönnek. Hogy ámuljanak és le legyenek nyűgözve. Egész Londonban nincs még egy ilyen hely, mint a Harte Vigadója. Az egész *világon!* – Mr. Harte előredőlt az ülésén, a térdére könyökölve; széles válla szinte kitöltötte a hirtő belsejét. Vagy a személyisége mellett törpült el a jármű? Hatalmas kezét úgy tárta szét, mintha a lehetőségeit akarná megragadni. – Pénzt kell költenem, ha pénzt akarok csinálni. Ha a színházam olyan lenne, mint a többi közönséges színház – a jelmezek viseltések, a darabok unalmasak, a park közönséges –, akkor senki sem jönne el. Senki sem fizetné ki a belépődíjat!

Eve kelleetlenül arra gondolt, hogy talán túl elhamarkodottan döntött. Ez az ember büszke volt, és fellengzős, és nagyon, *nagyon* bosszantó, de lehet, hogy igaza volt. Talán mégis képes

lehet rá, hogy a bátyja befektetését visszafizesse a lenyűgöző színházával.

Mégis óvatosnak kellett lennie.

– Remélem, mindezt be is bizonyítja nekem, Mr. Harte!

A férfi elégedetten hátradőlt, mintha már el is nyerte volna a nő elismerését.

– Nem fogok csalódást okozni!

A hintó befordult egy sarkon, és egy magas kőfalat pillantottak meg. Nagyon... célszerűnek tűnt.

Eve Mr. Harte felé fordult.

A férfi megköszöri a torkát.

– Természetesen ez a *hátsó* bejárat.

A hintó megállt.

Jean-Marie felpattant, leengedte a lépcsőt, és a kezét nyújtva lesegítette az úrnőt.

– Köszönöm! – mondta Eve. – Kérem, mondja meg a kocsisnak, hogy várjon itt!

Mr. Harte leugrott a hintóról, és előresietett a falban található faajtóhoz. Kinyitotta, és beinvitálta őket.

Az ajtón túl kusza sövény és sáros ösvények tárultak a szemük elé. Nem igazán hasonlított a leírt parkra, de végül is ez csak a hátsó bejárat volt.

Eve az ajtóra nézett, ahogy beléptek.

– Ezt nem kellene zárva tartania?

– Ó, igen! – felelte Mr. Harte. – Ha kinyitunk, zárva is lesz. Nem lenne jó, ha az emberek csak úgy, ingyen besétálhatnának... De most még tart az építkezés. Itt könnyebben bejutnak a szállítók.

– És nem tart a tolvajoktól?

Mr. Harte összevonta a szemöldökét.

– Én...

Egy fiatal, vörös hajú férfi sietett eljükk az egyik ösvényen. Eve azonnal felismerte benne Mr. Malcolm MacLeisht, az építész, akit a bátyja bérelt fel a színház újjáépítéséhez.

– Harte! – kiáltotta Mr. MacLeish. – Végre itt van! Meghoz-

ták a tetőhöz a palát, és a fele össze van törve, viszont a kocsis addig nem hajlandó lerakodni, amíg ki nem fizetik! Nem tudom, mitévő legyek: visszaküldjem az egészet, vagy próbáljak boldogulni a használható darabokkal? Már így is késésben vagyunk, és az eső is beesik az épületbe, a ponyvák már nem bírják sokáig! – A fiatalember felpillantott a hosszú monológ után, és meglepődve vette észre Eve-et. – Ó! Miss Dinwoody. Nem számítottam rá, hogy itt találkozunk.

Szeplős arca égővörösre váltott zavarában.

Eve megszánta a fiatalembert. Amikor legutóbb találkoztak, Mr. MacLeish a segítségéért könyörgött, hogy elmenekülhessen a bátyja befolyása alól. Most valószínűleg emiatt szégyellte magát.

A nő halvány, bátorító mosolyt küldött felé.

– Szép napot, Mr. MacLeish!

Erre a fiatalember is összeszedte magát, és illendően meghajolt előtte:

– Magának is, Miss Dinwoody! – Nagyot sóhajtott, szemel láthatóan nagyon igyekezett. – Bevallom, a jelenléte bearanyozza ezt a rémes reggelt!

Az építész visszanyerte a tőle megszokott elbűvölő modorát.

Eve bólintott.

– Ha gondolja, megnézhetjük most azt a palaszállítmányt!

– Én... – Mr. MacLeish meghökkenően Mr. Harte-ra pillantott.

A színház tulajdonosa elkomorodott.

– Nem azért hoztam ide, Miss Dinwoody, hogy az unalmas munkálatokkal foglalkozzunk!

– Pedig lehet, hogy először ezt kellene megvizsgálnom, nem gondolja? – felelte a nő. – Kérem, Mr. MacLeish, mutassa az utat!

Az építész megvárta Mr. Harte biccentését, mielőtt elindult volna visszafelé a sáros ösvényen.

Eve a szoknyáját kissé megemelve, óvatosan lépdelt utá-

nuk. Bánta már, hogy reggel nem az emelt talpú cipőjét vette fel a topánja helyett, amelyet tönkre fog tenni az eső és a sár.

– Be kell vallanom, a leírása azt a benyomást keltette bennem, hogy a park már majdnem... – Eve elhallgatott a megfelelő szót keresve, ahogy elhaladtak egy pár kókadozó írisz mellett.

– ...kész! – fejezte be helyette a mondatot Jean-Marie, kevésbé ügyelve az udvariasságra.

Mr. Harte gondterhelt tekintete még inkább elsötétült a komornyik közbeszólására.

– Természetesen az esőben nem igazán mutatkozik meg a park pompája. Nézzenek ide! – kiáltott fel, ahogy egy magas fát megkerülve eléjük tárult egy tavacska. – Ez sokkal jobban érzékelteti, hogy milyen is lesz a Harte Vigadója!

A tavacska valóban nagyon szép volt. A közepén lévő kis szigetet egy boltíves híd kötötte össze a parttal. Egy másik, egyenes törzsű, fiatal fát ültettek a tó szélére, ami szépen keretezte a látványt. A párás, esős időben volt valami vonzó ebben a nem e világi tájban.

Eve-et annyira elbűvölte, hogy közelebb lépett... egyenesen egy pocsolyába, és a hideg, sáros víz eláztatta a topánját, ami teljesen megtörte a varázst.

Mr. Harte-hoz fordult.

A férfi tekintete találkozott az elázott topánjáról felpillantó nőével.

– Természetesen a megnyitóra az ösvények is el fognak készülni.

– Nagyon remélem! – felelte Eve fagyosan, a lábát rázogatva.

Csendben folytatták az útjukat az ösvényen, Eve lábujjai pedig kezdtek elszibbadni a hidegtől, ahogy Mr. Harte széles háta mögött lépdelt.

Újabb öt perc elteltével megpillantottak egy sor épületet, amelyből nyilvánvalóan a középső volt maga a színház. A széles márványlépcsők egy oszlopsorhoz vezettek fel, a magas timpanont pedig klasszikus, színházra utaló féldomborművek díszítették. Lenyűgöző épület volt még így, ponyvákkal fedve is.

Az épület előtt egy nagyobb szekér állt, néhány lóval. Három férfi mellette hangosan veszekedett a velük szemben, félkör alakban álló emberekkel. Ez utóbbi különös társaság volt: fél tucat nő egyforma, élénksárga ruhát viselt, botrányosan magas felhajtással – feltehetően a táncolást megkönnyítendő. Egy másik nő extravagáns, lila ruhában feszített, és az arca erősen ki volt festve. Mellette egy egyszerű asszony állt, hétköznapi ruhában, és egy félig kész fűzöt tartott a kezében. A férfiak többnyire munkások és kertészek voltak – egyikük egy gereblyét tartott a vállán –, de páran jobban öltözöttek voltak, és különböző hangszerekkel érkeztek.

– Fizessenek ki, vagy fogjuk a rakományt, és visszavisszük a folyón túlra! – kiabálta az egyik kocsis.

– Kifiszetni? Utyan mit? – kiabált vissza egy vékony, rókaképű, sötét hajú fickó. – Ety halom törött cserepet? Hah! – Megvehetően felemelte a kezét. – Esz a színhász! Soha nem lesz befejezve. A szenészeim nem tudnak tyakorolni, ha nyakukba csorog a víz!

– Mi van azzal a törött palával?

A tömeg Mr. Harte mennydörgő hangja felé fordult, és egymás szavába vágva magyarázni kezdtek.

Mr. Harte felemelte a kezét.

– Egyszerre csak egy beszéljen! Vogel?

A sötét hajú férfi előrelépett, fekete szeme csak úgy szikrázott.

– A színház még mindig nincsen kész. MacLeish aszt ígérte, múlt hónap, és kész lett? Nem! Asztán ígérte, esz a hét...

– Arról igazán nem én tehetek, hogy az esőtől nem tudunk dolgozni – vágott közbe Mr. MacLeish felszegett állal. – Arról nem is beszélve, hogy egy zenekarral körülvéve nem volt könnyű dolgunk...

Mr. Vogel dühösen felhúzta a felső ajkát.

– És hoty lesz megnyitó, ha mi nem tyakorolunk? Hah? Mit tudnak maguk, angolok asz operáról vagy a szenéről etyáltalán!

– Kérem, én *skót* vagyok...

Mr. Harte MacLeisht félretolva átlépett közöttük.

– Mi a helyzet a palámmal?

– Nem én tehetek róla, hogy ilyen állapotban van – felelte hirtelen békülékenyebb hangnemben a palát szállítók főnöke. – Én is így kaptam meg, és már ilyen volt, amikor elhoztam.

– Hát, én pedig így fogom visszaküldeni az egészet! – jelentette ki Mr. Harte. – Tetőfedő paláért fizettem, nem törött cse-repekért!

– Én visszavihetem – felelte a palás ember –, de december előtt én sem kapok újabb szállítmányt.

Mr. Harte fenyegetően előrelépett.

– Ne szórakozzon velem, ember...

Ekkor az épület dupla szárnyú kapuja kivágódott, és egy alacsony, karikalábú férfi indult el lefelé a lépcsőn, rikító nancssárga kabátban. Eve meglepetten ismerte fel benne Mr. Sherwoodot, a Királyi Színház tulajdonosát. Mégis mi dolga...?

– Sherwood! – üvöltötte Mr. Harte magából kikelve, fenyegetően közeledve az alacsony férfi felé. – Mit keres maga itt?

– Harte – kezdte Sherwood, szemmel láthatóan nem is sejtve, hogy milyen veszély leselkedik rá. – Milyen kellemes meglepetés! Nem tudtam, hogy ilyen korán reggel már fent van. És Miss Dinwoody! – folytatta, megpillantva Eve-et Mr. Harte háta mögött. – Mily öröm újra látni magát!

– Mr. Sherwood – biccentett felé gyanakvóan Eve.

– A maga rendkívüli bája beragyogja a napot, kisasszony! – A színházigazgatót láthatóan elbűvölte a saját szófordulata, miközben a lábujjhegyén hintáztatta magát. A kissé megviselt fehér páróka enyhén félrecsúszott a homlokán. – Beszél már Harte-nak az ajánlatomról?

– Magának nincs is elég pénze, hogy kivásárolja Montgomery részét! – sziszegte Harte.

– Valóban – felelte Mr. Sherwood vidáman –, de a *támogatómnak* van!

Mr. Harte haragjában egyre nagyobbnak tűnt, a két keze ökölbe szorult. Eve idegesen hátralépett, Jean-Marie biztonságos árnyékába.

– *Miféle* támogató? – hörögte Mr. Harte. – Az lehetetlen, hogy maga...

A lépcső tetején egy magas férfi lépett ki az épületből. Dús, hullámos, levendulaszín parókát viselt, és rikító vörös kabátot, amelynek a kezelőjét és a gallérját ezüstös csipke szegélyezte.

Lenézett, és Mr. Harte-ot megpillantva rémülten össze-rezzent.

– Nem! – kiáltotta a karját maga elé tartva, mintha így próbálná távol tartani magától a színházigazgatót. – Nem fog lebeszélni róla, Harte, még maga sem, azzal a mézes-mázos nyelvével!

– Maga meg mire készül, Giovanni? – Mr. Harte hangja egyre baljósabbá vált.

Eve körbepillantott. Senki más nem aggódik Mr. Harte fortyogó dühe miatt?

Minden szem a lépcsőre szegeződött, ahogy a magas férfi lesietett rajta. Eve Giovanni Scaramellát, a híres kasztráltat ismerte fel benne.

– Itt hagyja magát! – kiáltotta Mr. Sherwood, Eve legroszszabb félelmeit beigazolva. – Giovanni mostantól a Királyi Színházban fog fellépni. London legtehetségesebb kasztráltja kizárólag az én színházamban fog énekelni!

– Ezt nem teheti velem, Gio! – tiltakozott Mr. Harte. – Megígérte, hogy ebben a szezonban nálam énekel... Kezet ráztunk rá!

– Valóban? – kérdezett vissza tágra nyílt szemmel az énekes. – Ugyanakkor Mr. Sherwoodnak van egy kész színháza, illetve egy fantasztikus operája számomra, és jóval több pénzt fizet. Maga, Harte, csak egy sártengert és lukas tetőt tud nyújtani – vont a vállát. – Mi olyan meglepő azon, hogy a Királyi Színházat választom?

– Mindig írasson alá szerződést a fellépőivel... – lobogtatott meg Sherwood egy papírlapot. – Azt hittem, ezt már megtanulta, Harte.

Harte szeme összeszűkül, a hangja még mélyebb lett. Eve

önkéntelenül hátrább lépett, miközben a férfi vicsorogva megszólalt. – Maga átkozott...

– Ha! – kiáltott fel Mr. Sherwood, a lépcső aljára érve. – Lehet, hogy sikerült átcsábítania Robin Goodfellow-t és La Veneziánát, de lássuk, mihez kezd a legfőbb kasztráltja nélkül, Harte!

Mr. Harte egy szót sem szólt. Egy váratlan, gyors mozdulattal előrelépett, és hatalmas öklével arcon vágta a másikat.

Mr. Sherwood hangos kiáltással összeesett, az orrából pedig ömleni kezdett a vér.

Mr. Harte fedetlen fővel és ingujjban állt fölötte, ami rásimult izmos hátára és vállára a még mindig szitáló esőben.

Ebben a pillanatban teljes mértékben civilizátlannak, barbárnak és *férfiásnak* tűnt.

Eve levegő után kapkodott. Nem szerette az erőszakot. Semmilyen helyzetben nem tartotta célravezetőnek.

Ez csak egy tévedés lehet. Egy óriási tévedés. A park romokban állt, az opera nem úgy tűnt, hogy valaha színpadra kerül, Mr. Harte-ot pedig egy kegyetlen vadállatként ismerte meg.

– Azonnal vigyen innen, Jean-Marie! – suttogta.